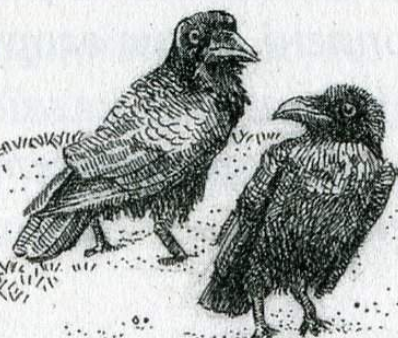

Зміст

Початок.....	4
Казка перша. Відьма	11
Казка друга. Хрест.....	47
Казка третя. Чаклун Ох.....	81
Казка четверта. Мрець	120
Казка п'ята. Віддзеркалення.....	169
Казка шоста. Зоряник.....	212
Казка сьома. Різдвяна казка	263
Казка восьма. Скарбник.....	309

— От і добре. Попоїли, прибрали. Молодці, хлопці! Лягайте та слухайте, що відбувалось у нашому селі за царя Панька.

— Бабусю, а ви ще за царя Панька жили?

— Та цитьте ви вже! І слухайте мовчки, а то піду собі спати. Мовчки!!!

КАЗКА ПЕРША

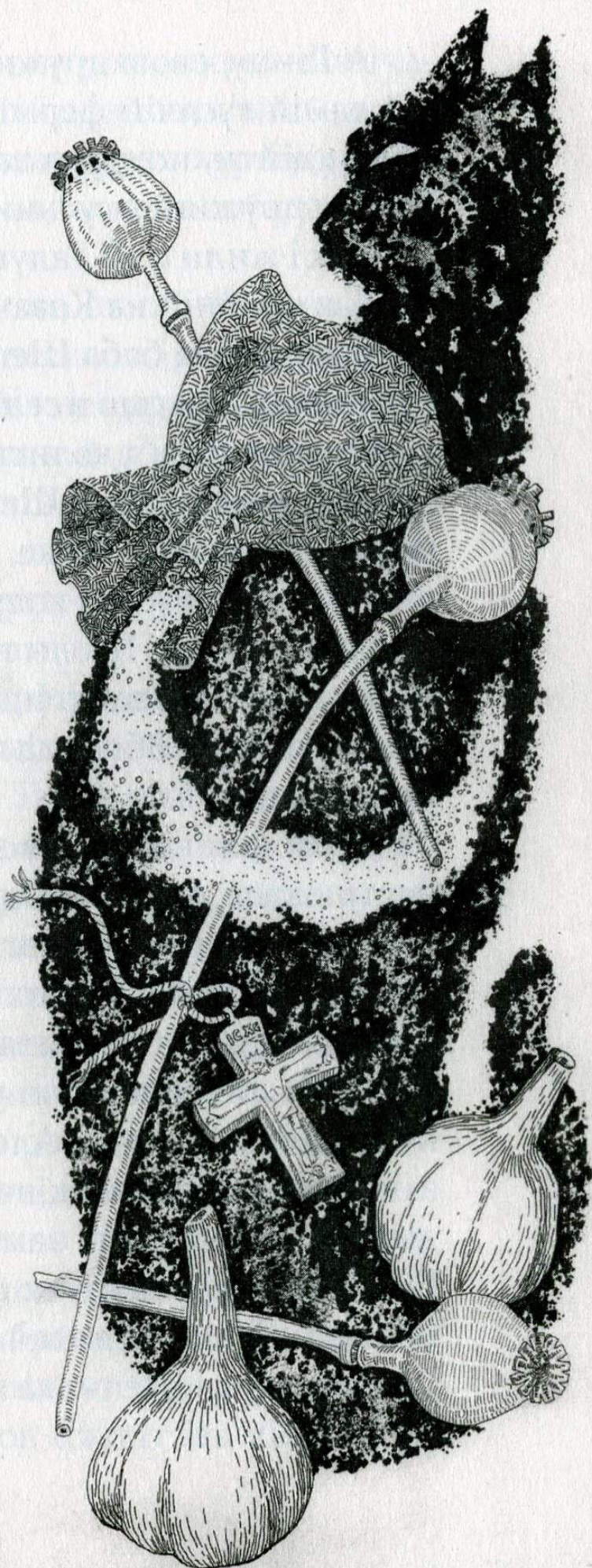
ВІДЬМА

Жили собі на Козачку Галушки. Молода, роботяща сім'я. На весілля батьки подарували їм невеличку хату та грошенят на хазяйство.

Хата їхня стояла майже край села, третя від краю, там, де дорога за останнім двором підіймалася на пагорб, з якого було видно сільський ставок і гусячу ферму біля нього.

Петро Галушка знався на електриці, то й працював у колгоспі електриком. Робота не забирала багато часу, бо тоді в Некремінне йшла лише одна електрична лінія. На вулиці освітлення зовсім не було, тільки на току, у фермах та в хатах по одній лампочці.

Зате Петро мав змогу частіше поратися по господарству. Тож завів він двох бичків, теличку, курчат і качок.

А Ганну, свою дружину, прилаштував працювати на тій самій гусячій фермі, що на березі ставка. Від дому пішки дійти, подруги тамтечко її працюють, та й подобалося дружині з гусьми поратись.

Так і жили собі Галушки. По-людськи так жили.

А в крайній на Козачку хаті, через одну від Галушок, жила старезна баба Шепчиха. Жила вона однесенька та була така стара, що в селі вже ніхто й не пам'ятав, чи була в неї взагалі сім'я колись або хоч рідня якась.

Як і на що жила Шепчиха — один Бог знав. Городу вона не саджала, може, і сил вже не було, а може, просто не хотіла в землі колупатися. Скотини або птиці якої також не було. Ніколи ні в кого нічого не купувала, не міняла й не просила. Інколи бачили її біля лісу, на пасовищах і в ярах. Збирала якісь трави, дикі ягідки та гриби незрозумілі.

Робила вона з того всього ліки різні. Щось розтирала, настоювала, сушила. Односельці знали про те її вміння, то й зверталися було, як припече. То спину в когось прихопить, то якась гидота на шкірі повисипає, то срачка, то болячка. Дівчата молоді поночі потайки інколи теж шастали до Шепчишиної хати. Що там відбувалося — не розповідав ніхто. Але помічали односельці таку собі закономірність: яка дівчина побувала в Шепчихи — то, дивись, незабаром і заміж виходила, а в заміжніх, яким Бог довго було діточок не давав, зненацька народжувалися синочок або донечка.

Та то таке. Шепчиха нікого не чіпала та не турбувала. А поки від неї тільки допомога була — то і її не чіпали

і навіть не помічали або робили вигляд, що не помічають. Бабі й добре було. Допомогати односельцям — воно не гріх, а ті віддячували: хто яєчками, хто куркою, а хто картопелькою чи олією. Так і жила вона собі, скільки воно старій людині треба.

Тоді люди в наших селах жили, як одна велика родина. Тож і язиками дуже не плескали, уміли берегти таємниці, у брудній білизні сусідів не порпались і сміття з хати не виносили. У Бога вірили. А він проти добрих справ, від яких полегшення людині або лад у родині, ніколи не заперечував.

Аж якось восени почав Петро Галушка помічати якісь дивацтва за своєю дружиною.

Стала вона якась знервована, дратівлива. Що коротшав день — то раніше Ганна поверталася з роботи. Удома була неодмінно до настання темряви. Та все розповідала якісь нісенітниці: то буцімто їх раніше відпустили по хатах, то роботи не було, так вони самі й розійшлися, то те, то те.

І якраз під ту пору Петрові дали наряд щось там по електриці на гусячій фермі полагодити. Отож вовтузиться він там собі з дротами, лампочками та ізоляторами. А дівчата з ферми знай собі Ганні у вуха дзижчать: «Та який же ж він, твій Петро, вправний і працьовитий». А вона — сама не своя. Зблідла, очі відводить, аж труситься вся.

Скінчив чоловік роботу, вийшов надвір, сів на призьбі відпочити. Дістав тютюну й цигарку скручує. Тут до нього підсів Іван Склярів, що бригадиром був на тій фермі. Теж собі самокрутку слинить. Задиміли хлопці, та й розгомонілися:

— А що, Петре, як почувашся?

— Та нічого, — відповідає Петро, — усім би мого здоров'я, то й нічогенько на світі було б.

— Ти ба, — дивується Іван, — а Ганна твоя мало не щодня додому раніше проситься, нездужає, каже, мій Петро, догляду потребує.

— Та ти не соромся, — каже Іван, — воно ж усяке буває, якщо треба — то треба, хіба ж я проти.

Блиснули очі в Петра, затагнувся він глибоко гірким димом. Але вдав, ніби нічого не помітив. Помовчав трохи та й каже:

— Було діло, прихворів трохи, але одужав уже. Усе гаразд. Дякую, що Ганну раніше відпускав, дуже тобі дякую.

Підвівся, закинув торбу з інструментом за плече та й попрямував додому.

Вертається ввечері дружина з роботи ні жива ні мертва. Увійшла до хати, зупинилася на порозі й очей на чоловіка не здійма.

Петро теж сидить мовчки, похмурий і розгублений: з одного боку, кохає він свою жінку, а з другого — збрехала вона і йому, і на роботі. Та чує чоловіче серце, що біда якась із дружиною коїться.

— Сідай, каже, розкажуй усе. Усе, як є! Що сталося, хто образив чи що?

Сіла Ганна на край стільця, склала руки на колінах, помовчала хвилини зо дві — на дусі збиралася — та й почала розповідати.

— Ти, — каже, — чоловіче мій, не сердься на мене. Боялася я, що не повіриш мені, якщо б я тобі почала була розказувати, що зараз розповім. Думала, несповна розуму мене вважатимеш. Та бачу, що моє мовчання та брехня, либонь, ще більшого лиха накоїли. Отож, слухай. Щиру правду кажу, як перед Господом на сповіді.

І розповіла Ганна історію дуже дивну й неймовірну. І якби Петро не знав її, як самого себе, якби не довіряв їй, як собі, то ніколи в житті не повірив би.

Усе почалося в день літнього сонцестояння, а точніше, наступного дня, двадцять другого червня.

Поверталася Ганна додому з роботи. Спочатку йшла з дівчатами, Катериною Гарбуз, Наталкою Склярвоюю та Оксаною Піддубною. Потім дівчата звернули на стежку, що понад Караваном іде (джерело так зветься з чистою, прозорою водою), бо стежина та, петляючи пасовиськом, виводить короткою дорогою на самісінький Підварок — протилежний край села. А Ганна пішла собі далі.

Отож іде вона край дороги, планує та думає, як його б швидше вдома худобу попорати. А сонечко вже сідати починає. У ті часи на фермі працювали допізна.

Коли ж це зненацька помічає краєм ока якийсь рух — праворуч та трохи ніби позад себе. Моторошно Ганні якось стало. Наче холодом звідкись повіяло, аж мурашки по шкірі побігли. Зупинилася вона, хоче озирнутися, але щось їй заважає, наче шия та спина застрягли.

Аж ось вилазить із бур'янів чорна кішка та ну ж бо тертися об ноги, ну ж бо лащитися. Сама невеличка,

чорна, як смола, жодної білої волосинки, а очі зелені — величезні такі. І муркоче, аж у вухах закладає...

— Ох ти ж, дурнувата молодице, — сама на себе по-сварилася Ганна. — Хіба ж можна так якоїсь кішки та злякатися. Мало не вмерла від переляку.

А та знай собі треться об ноги та мурчить, як той трактор.

Жінка кішку приласкала, за вушком почухала їй, по спинці погладила й рушила собі далі. А та за нею, проводжає. Забіжить уперед, метри на два-три, зупиниться, чекає. Тернулася по ногах і знову вперед побігла.

Так вони й дійшли до самісінької хати баби Шепчихи. А далі Ганна й не помітила, коли й куди та кішка поділася. Допіру попід ногами крутилася, наче дзиґа, аж глядь — наче здиміла.

Наступного дня все повторилося знову. Чорна кішка лащить, проводжає, а потім зникає коло бабиної хати. Звідки з'являється й куди зникає — не помітиш.

І так щодня. Ганна вже й звикати почала. З обіду залишала кішці чого-небудь попоїсти: там чи шкурку від сала якусь, чи трошки яечка, чи чогось іншого. По дорозі її нагодує, почухає, а кішка знай собі лащить та мурчить. І, як завжди, зникає, невідомо куди й коли.

Так було до самої осені, поки не почала Ганна повертатися додому по темному. Кішка, як завжди, з'являлася хтозна-звідки, але тепер було видно лише її очі, що прозеленкувато виблискували в п'їтми. І якось моторошно ставало жінці від того.

Ось одного такого вечора Ганні знову трапилося йти додому поночі. Ішла вона в той вечір майже навпомацки, бо темно було, хоч в око стрель: важкі дощові хмари затулили на небі всі зірки та місяць. Та ще й холодний поривчастий вітер ледь не збивав із ніг... Однак вона вперто йшла.

Аж тут зненацька вітер ущух. Залягла якась тривожна, гнітюча тиша — ані жодного звуку, ані ніякий тобі поганий собака голосу не подасть. Наче якийсь велетень накрив світ важкою пуховою ковдрою, та й придавив усі звуки й навіть світло разом із ними.

Коли ж це бачить жінка перед собою зелені очі на дорозі. Здається, можна радіти, що хоч одна жива душа з'явилася... Але чує її серце, що щось не так, що не все гаразд. Спину їй покрив холодний піт, руки залякли. Зробивши над собою неймовірне зусилля, вона все ж потяглася до кішки...

І раптом Ганна чує шипіння, наче олії на розпечену сковороду хлюпнули. Навіть у цій пітьмі якимось надлюдським зором побачила вона, як шерсть на спині в кішки стала дибки. І вже перед нею не мала пухнаста кішечка, а величезна чорна тварюка, з теля завбільшки. Очі світяться, наче дві розпечені миски, кігті сталеві землю риють, виблискують у темряві величезні білі ікла, та слина з пащі тече.

Забило дух у Ганни: ані закричати, ані навіть прошепотіти нічого не може. Повітря в грудях застрягло, тіло затерпло — не може вона й поворухнутися.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Дивиться жінка,
а перед нею, посеред
дороги, стоїть та сама потво-
ра. Ікла виблискують, шерсть диб-
ки, слина тече...

І тут звідки не візьмись, наче з-під землі, між
Ганною й потворою вклинився Петро. Ноги ши-
роко розставив, уперся в матінку-землю, очі
полум'ям горять, у руках ціп, яким жито моло-
тять:

— Ну, клята тварюко, зараз ти в мене за
все відповіси!!! Забирайся геть у пекло!!! —
страшним голосом закричав Петро, та ну ж
бо ціпом пекельне страхопудало пригоща-
ти. По голові, по спині, і вздовж, і впоперек
молотить, тільки й чути, як ребра тріщать,
шкіра репає та шерсть летить.

Завила потвора страшним голосом,
стала дибки та намагається чоловіка кіг-
тями дістати, потяглася до нього чи то
лапами, чи то руками своїми страхітли-
вими.

А Петро не відступає, знай собі ці-
пом молотить по лапах простягнутих,
по ногах, по тулубу...

Не витримало пекельне створіння
натиску чоловічого, ще раз за-
вило, наче тисяча чортів,

